

กฎหมายสำคัญของสหรัฐอเมริกา สำหรับการบังคับใช้มาตรการทางการค้า กับต่างประเทศ

กองยุทธศาสตร์การพัฒนาศามารถทางการแข่งขัน
สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์การค้า
กระทรวงพาณิชย์

กฎหมายสำคัญของสหรัฐอเมริกา สำหรับการบังคับใช้มาตรการทางการค้ากับต่างประเทศ

พระราชบัญญัติการขยายการค้า ปี ค.ศ. 1962 (Trade Expansion Act of 1962)

มาตรา 232 แห่งพระราชบัญญัติการขยายการค้า ปี ค.ศ. 1962 (Section 232)

มาตรา 232 แห่งพระราชบัญญัติการขยายการค้า ปี ค.ศ. 1962 อนุญาตให้ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาสามารถกำหนดข้อจำกัดต่อการนำเข้าสินค้าหรือเจรจาเกี่ยวกับค่าต่างประเทศได้ หากกระทรวงพาณิชย์ของสหรัฐอเมริกาได้ดำเนินการไต่สวนแล้ว เห็นว่า ปริมาณหรือสถานการณ์การนำเข้า “เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา”

กระบวนการไต่สวนตามมาตรา 232 กำหนดไว้ดังนี้ 1) ได้รับการร้องขอไต่สวนโดยหัวหน้าหน่วยงาน/กระทรวง หรือ “ผู้มีส่วนได้เสีย” หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ไต่สวนตัวเอง 2) การไต่สวนโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 270 วัน 3) รายงานผลและข้อเสนอแนะต่อประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา หากพบว่าไม่มีภัยต่อความมั่นคงแห่งชาติ จะไม่ดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม แต่หากพบว่า มีภัยต่อความมั่นคงแห่งชาติ ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาจะตัดสินใจว่า จะเห็นด้วยกับผลการไต่สวนและดำเนินมาตรการหรือไม่ ซึ่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา มีเวลา 90 วัน ในการตัดสินใจ 4) หากดำเนินมาตรการ ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาต้องดำเนินการภายใน 15 วัน และ 5) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาต้องแจ้งให้สภาองเกรสทราบถึงการตัดสินใจภายใน 30 วัน

รัฐบาลของประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ สมัยที่ 2 ไต่สวนโดยใช้อำนาจตามมาตรา 232 แล้วหลายเรื่อง สมาชิกสภาองเกรสบางคนแสดงการสนับสนุนการใช้มาตรการทางภาษีศุลกากรในฐานะเครื่องมือเพื่อบรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจของฝ่ายบริหาร ขณะที่บางคนโต้แย้งว่า มาตรการทางภาษีศุลกากรส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและสภาองเกรสควรจำกัดอำนาจของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในการกำหนดนโยบายการค้า สภาองเกรสอาจพิจารณาว่าจะสนับสนุน จำกัด หรือเพิ่มการกำกับดูแลการใช้อำนาจตามมาตรา 232 ของประธานาธิบดีต่อไปหรือไม่

พระราชบัญญัติการค้า ปี ค.ศ. 1974 (Trade Act of 1974)

มาตรา 122 แห่งพระราชบัญญัติการค้า ปี ค.ศ. 1974 (Section 122)

มาตรา 122 แห่งพระราชบัญญัติการค้า ปี ค.ศ. 1974 ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในการกำหนดอัตราภาษีนำเข้าแบบเหมารวม โดยไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาองเกรส ในอัตราสูงสุดไม่เกินร้อยละ 15 สำหรับสินค้านำเข้าทั้งหมด เพื่อบรรเทาปัญหาขาดดุลการชำระเงินที่รุนแรง โดยสามารถบังคับใช้ได้สูงสุด 150 วัน หากเกินระยะเวลาดังกล่าวจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาองเกรสจึงจะสามารถดำเนินการต่อไปได้ ซึ่งมาตรา 122 ไม่ได้กำหนดระยะเวลาสูงสุดที่สภาองเกรสสามารถขยายเวลาการบังคับใช้ภาษีดังกล่าวได้ ดังนั้นสภาองเกรสจึงอาจขยายระยะเวลาได้ตามที่เห็นสมควร อย่างไรก็ตาม ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ยังไม่เคยมีประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาคนใดใช้มาตรา 122 เพื่อกำหนดอัตราภาษีแบบเหมารวม เนื่องจากข้อจำกัดด้านระยะเวลาที่มีเพียง

150 วัน อาจทำให้การบังคับใช้มาตรการไม่มีความคุ้มค่า ในกรณีที่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ไม่มั่นใจว่า สภาคองเกรส จะให้การสนับสนุนการดำเนินมาตรการทางภาษีนั้น ๆ ให้มีผลใช้บังคับต่อไปหรือไม่

มาตรา 203 แห่งพระราชบัญญัติการค้า ปี ค.ศ. 1974 (Section 203)

มาตรา 203 แห่งพระราชบัญญัติการค้า ปี ค.ศ. 1974 ระบุว่า หากคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (USITC) ส่งรายงานที่มีข้อสรุปยืนยันว่า อุตสาหกรรมภายในประเทศมีความเสียหายรุนแรงเกิดขึ้น ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาจะต้องดำเนินมาตรการทั้งหมดที่เหมาะสมและเป็นไปได้ภายในอำนาจของตน ที่เห็นว่าจะเป็นการช่วยให้อุตสาหกรรมภายในประเทศที่เกี่ยวข้องสามารถปรับตัวเชิงบวกต่อการแข่งขันจากการนำเข้า และสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมมากกว่าต้นทุน ซึ่งเป็นมาตรการ Safeguard ใช้ได้สูงสุด 4 ปี และยังสามารถยืดอีก 4 ปี กำหนดอัตราได้สูงสุดร้อยละ 50 ทั้งนี้ สำนักงานผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกาจะเป็นหน่วยงานหลักในการประสานกับหน่วยงานหรือกระทรวงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดทำข้อเสนอแนะให้ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาพิจารณาดำเนินมาตรการที่เหมาะสม

มาตรา 301 แห่งพระราชบัญญัติการค้า ปี ค.ศ. 1974 (Section 301)

มาตรา 301 แห่งพระราชบัญญัติการค้า ปี ค.ศ. 1974 ให้อำนาจแก่ผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกา (USTR) ในการไต่สวนแนวปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรม รวมถึงการกระทำ นโยบาย หรือแนวปฏิบัติที่ไม่สมเหตุสมผลหรือไม่เป็นธรรมของประเทศคู่ค้า ซึ่งก่อให้เกิดภาระต่อการค้าของสหรัฐอเมริกา อีกทั้งยังให้อำนาจในการกำหนดมาตรการแก้ไขโดยการกำหนดภาษีศุลกากรและข้อจำกัดทางการค้าอื่น ๆ โดยผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกา (USTR) อาจเริ่มดำเนินการไต่สวนภายใต้มาตรา 301 ด้วยตนเอง หรือเปิดการไต่สวนเพื่อตอบสนองต่อคำร้องจากฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เมื่อพบว่านโยบายหรือแนวปฏิบัติของต่างประเทศเป็นสิ่งที่ไม่สมเหตุสมผลหรือมีลักษณะเลือกปฏิบัติ และก่อให้เกิดภาระต่อการค้าของสหรัฐอเมริกา ผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกาสามารถดำเนินการใช้มาตรการที่เหมาะสม และเป็นไปได้ภายใต้อำนาจที่เฉพาะเจาะจงจากประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เพื่อให้การกระทำ นโยบาย หรือแนวปฏิบัติดังกล่าวของประเทศคู่ค้านั้นถูกยกเลิก

เมื่อปี ค.ศ. 2018 ผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกาได้ดำเนินการตรวจไต่ พบว่า จีนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้กลยุทธ์ทางการค้าอย่างไม่เป็นธรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งด้านเทคโนโลยีและทรัพย์สินทางปัญญาของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเอื้อประโยชน์ให้แก่บรรดาบริษัทของจีน ต่อมาประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ได้กำหนดอัตราภาษีศุลกากรเพิ่มเติมตั้งแต่อัตรา 7.5 - 25 สำหรับสินค้านำเข้าจากจีนหลายรายการ หลังจากนั้นในสมัยประธานาธิบดีโจ ไบเดน ยังคงบังคับใช้อัตราภาษีภายใต้มาตรา 301 ต่อไป และใช้ผลการไต่สวนดังกล่าวกำหนดอัตราภาษีศุลกากรเพิ่มเติม โดยเพิ่มอัตราภาษีศุลกากรไปถึงร้อยละ 100 สำหรับการนำเข้ารถยนต์ไฟฟ้าจากจีนที่เข้ามายังสหรัฐอเมริกา และเพิ่มอัตราภาษีสำหรับแบตเตอรี่ลิเทียมไอออนของรถยนต์ไฟฟ้าจากร้อยละ 7.5 เป็นร้อยละ 25 ทั้งนี้ ประเด็นที่น่าสนใจ คือ มาตรา 301 ให้อำนาจแก่ผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกาดำเนินมาตรการ “สำหรับสินค้าหรือภาคเศรษฐกิจใด ๆ บนพื้นฐานการไม่เลือกปฏิบัติ” และมาตรา 301 ไม่ได้กำหนดอย่างชัดเจนว่า การดำเนินการต้องมุ่งเป้าไปยังประเทศที่เป็นเป้าหมายของการไต่สวนเท่านั้น ดังนั้นอำนาจของมาตรา 301 จึงมีขอบเขตกว้างสำหรับการดำเนินมาตรการบนพื้นฐาน “การไม่

เลือกปฏิบัติ” ซึ่งอาจเปิดโอกาสให้ผู้แทนการค้าสหรัฐอเมริกาสามารถกำหนดอัตราภาษีกับสินค้านำเข้าจากหลายประเทศ แม้ว่าประเทศเหล่านั้นจะไม่ได้เป็นเป้าหมายโดยตรงของการไต่สวนก็ตาม

พระราชบัญญัติภาษีศุลกากร ปี ค.ศ. 1930 (Tariff Act of 1930)

มาตรา 338 แห่งพระราชบัญญัติภาษีศุลกากร ปี ค.ศ. 1930 (Section 338)

มาตรา 338 แห่งพระราชบัญญัติภาษีศุลกากร ปี ค.ศ. 1930 ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาออกประกาศกำหนดภาษีใหม่กับประเทศต่าง ๆ ที่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกามีความเห็นอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

(1) การกล่าวหา การเรียกเก็บเงิน ระเบียบข้อบังคับ หรือการจำกัดที่ไม่สมเหตุผล ซึ่งเลือกปฏิบัติต่อสินค้าของสหรัฐฯ หรือ

(2) เลือกปฏิบัติในข้อเท็จจริงต่อการค้าของสหรัฐอเมริกาโดยตรงหรือโดยอ้อม ตามกฎหมายหรือกฎระเบียบการบริหาร หรือในทางปฏิบัติ เพื่อให้การค้าของสหรัฐอเมริกาเสียเปรียบ เมื่อเทียบกับการค้าของประเทศอื่น ๆ ทั้งนี้ หากพบการเลือกปฏิบัติ ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาอาจกำหนดภาษีศุลกากรตามมูลค่า ร้อยละ 50 กับสินค้านำเข้าจากประเทศที่เลือกปฏิบัติ ทั้งนี้ มาตรา 338 กำหนดให้คณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (US International Trade Commission: USITC) ตรวจสอบก่อนว่า มีการเลือกปฏิบัติจากชาวต่างชาติหรือไม่ และรายงานเรื่องนี้ให้ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาทราบ หลังจากได้รับรายงานและคำแนะนำจากคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกาแล้ว ประธานาธิบดีอาจกำหนดภาษีศุลกากร แต่จนถึงปัจจุบันยังไม่มีการใช้มาตรา 338 เพื่อกำหนดภาษีศุลกากร

พระราชบัญญัติการอำนวยความสะดวกทางการค้าและการบังคับใช้ทางการค้า ปี ค.ศ. 2015 (TFTEA)

มาตรา 321 แห่ง Trade Facilitation and Trade Enforcement Act of 2015 (TFTEA)

มาตรา 321 เป็นกฎหมายที่ระบุเกี่ยวกับหลักการ *De minimis* (ในทางกฎหมาย *De minimis* หมายความว่าเรื่องใด ๆ ก็ตามที่เป็นเรื่องเล็กน้อยจนไม่จำเป็นต้องพิจารณาทางกฎหมาย) โดยหลักการ *De minimis* อนุญาตให้สินค้าที่นำเข้าได้รับการยกเว้นภาษีศุลกากรและภาษีอื่น ๆ ที่เกิดจากการนำเข้า ภายใต้เงื่อนไขว่า มูลค่ารวมราคาขายปลีกตามปกติในประเทศต้นทางของสินค้าที่บุคคลหนึ่งนำเข้าในหนึ่งวัน จะต้องไม่เกิน 800 ดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งก่อนหน้านี้เกณฑ์ *De minimis* อยู่ที่ 200 ดอลลาร์สหรัฐฯ แต่ได้เพิ่มขึ้นเป็น 800 ดอลลาร์สหรัฐฯ หลังจากการออกกฎหมาย Trade Facilitation and Trade Enforcement Act (TFTEA)

The International Emergency Economic Powers Act (IEEPA)

ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาในการจัดการกับภัยคุกคามภายนอกที่ผิดปกติและไม่ธรรมดาต่อความมั่นคงของชาติ นโยบายการต่างประเทศ หรือเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา เมื่อมีการประกาศภาวะฉุกเฉินแห่งชาติ ภายใต้พระราชบัญญัติเหตุฉุกเฉินแห่งชาติ (National Emergency Act: NEA) ประธานาธิบดีอาจใช้มาตรการ

คว่ำบาตร อายัดทรัพย์สิน และห้ามหรือควบคุมการนำเข้าทรัพย์สินใด ๆ ที่ประเทศหรือพลเมืองต่างชาติมีผลประโยชน์ ประธานาธิบดีมักใช้ IEEPA เพื่อควบคุมการส่งออก คว่ำบาตร และลงโทษประเทศและบุคคล รวมทั้งปิดกั้นการนำเข้า และการซื้อที่ทำโดยชาวต่างชาติ ทั้งนี้ IEEPA และ NEA ไม่ได้มีการนิยามคำว่า “ภัยคุกคามที่ผิดปกติและไม่ธรรมดาต่อความมั่นคงแห่งชาติ นโยบายการต่างประเทศ หรือเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา หรือภาวะฉุกเฉินระดับชาติ” ไว้ ทำให้ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกามีอำนาจตัดสินใจโดยอิสระในการกำหนดภาวะฉุกเฉินระดับชาติ และออกแบบการดำเนินการที่จำเป็นเพื่อแก้ไขสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดภาวะฉุกเฉินระดับชาติ ทั้งนี้ เมื่อมีการประกาศภาวะฉุกเฉินระดับชาติของ IEEPA ประธานาธิบดี**ไม่จำเป็นต้อง**ได้รับการอนุมัติจากรัฐสภา แต่ IEEPA **กำหนดให้ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาปรึกษารัฐสภาหรือกับสภาองเกรสเป็นประจำและส่งรายงานเป็นระยะเพื่ออธิบายความจำเป็น** ขณะที่สภาองเกรสยังคงมีอำนาจในการยุติภาวะฉุกเฉินระดับชาติที่ประกาศโดยการผ่านมติร่วม อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกายังคงสามารถยับยั้ง (Veto) มติร่วมได้ ซึ่งรัฐสภาจะต้องเพิกถอนการยับยั้งดังกล่าวเพื่อยุติภาวะฉุกเฉินระดับชาติ

More Details

Facebook

สำนักงานนโยบายและ
ยุทธศาสตร์การค้า

LINE

@TPSO.Tradeinsights

